

Unesci, cum spune Pasu, auzindoi dispozeau pătrunși în viața dintre cunoștinți lor. Tristimea grebelnică ce se legase între țărâmul dela Humulești și între rebelul răfăcitor avea ceva semnificativ, căci era dragostea intelectualului de comoră vie a neamului nostru și dragostea țărânului pentru sufletul țării, așezat în curat al unei mare cinstire. Rătăcirile lor la faimoasa Bolta-Rosu, la Respect General, la Viata lungă și la cramele din jurul Șepului la vâd lămurit posesă, cu tot farmecul unei blinde intimități, cu poezii și amintiri nesfârșite, cu bucuria ^{unghiului} Creangă în fața unei griptori omernice și cu zâmbetul și atenția lui Eminescu pentru minunatele impresii ale copilului Aguzi de pe malul Osani, cu risul zgomotos al unui și cu ~~un~~ zâmbetul fii și visător al altuia.

Unesci Eminescu oia ~~și~~ și pînă la cînta din Tîcșu a lui Creangă. Arde era răcoare în zilele verii și ~~și~~ citeodată se adunau la oletă, ca să vadă ce mai face vesalul părinte Sămîtină, și alți fii nobili ai Șepului. Aici s-au citit niște memorabile versuri, cînd Creangă a istorisit înțeleapta poveste a Sferiacului, aici, între ofaturi, ~~și~~ poezii și glume nesfârșite, sau împintărit de o părticică de ~~și~~ nemeșire, la umbra celor doi amici, multe scriitori mari de-o zi.

Toate aceste lucruri deducem ni le povestii cîndva un bun și vediu profesor al meu, răpasatul Vasile Burela. El îmi opunea cum într'un rând, pe-o vreme de toamnă, cu plase umede, ~~și~~ de află și dintr'un cu cei doi prieteni, într'un colț pierdut al Șepului. Ploua monoton și trist afară și picurau stăgănițele fără întreprindere și obositor; lampa brua ~~și~~ într'un tîrălan fumos, atînată la tavan și se povestea amintiri din tinerețe. Din cîndu cînd ~~și~~ crîșnăul punea între ei o cîntă de vin. Burela umplea în cetinel și cu lucruri sminte păhărele... Cînd amintirile încetău, rămură visătorii ascultînd muzica picăsurilor de apă. Și într'un tîrziu Eminescu le șopti încet, cu un glas dulce, citava versuri. Stăucea pentru întîia oară achi omernici auziră una din cele ~~și~~ mai trînte ~~și~~ poezii ale lui Eminescu:

Pe lingă plopii fără soț,
Abasă am trecut;
Mă cunoștea vecinii toți,
Tu nu m'ai cunoscut!

Și bătrînel meu dascal îmi spunea că nici odată n'a văzut ochi mai neguroși și mai plini de ^{amurg} ~~și~~ de tîmno decît ochii lui Eminescu în unele clipe. Pe urmă, îndată după ~~și~~ aceste versuri, Burela îi aducea lămurit aminte cum ~~și~~ dedată poartă început la uita pîneri de rîu după tîcșoșii, neștiutori și plini de lumină ai de altădată. Și cumcum i s'er dat și lui Creangă un jurnal, începu și ~~și~~ bătrînel rășărilor dela Humulești să dovedească cîl de fericit or fi fost el dacă ar fi rămas un flăcău în satul lui, acolo, la poalele muntelui.

A, fără îndoielă că auzindoi ar fi fost mai fericiti.

« Cînd începu a vorbi Creangă, îmi spunea răpasatul Burela, Eminescu își încurcă sprînceana și rămură pîneriada l. cu lucruri-avinte. Era una din zilele mînturirii ale Humuleștanului: cornea, haina neagră și țigul îl făcuseră foarte nefericit; dar asta n'o stă nimănui, și o aflam noi, ceilalți, bii, atunci, pentru întîia oară... Numai mama e de vină... șfârși încet Creangă... pentru că-i erau prea drag... » « Atunci Eminescu îl cuprinsă domol de mîni și-l pîneri cu ochi plini de ecătî de lacrimi... »

Și așa stătu o multă tîrziu în neaptea acia, rășăclind dintr'un amintiri și pîneri de rîu, pe cînd mormurau stăgănițele și vîntul de toamnă trecea din cînd în cînd cu foșnat pe la ferestre. „Eminescu era foarte mișcat și din pînerile lucruri pe care ni le opunea înțelegeam în pîneri pe ^{în: gura în Burela;}

este n-o rostire avca o doarebita semnificatie; ca amomul lui nefecioit in limbia toate alipale ~~ti~~; dar
nu se facea nici-o marturisire hotarata si arunca cu fel de val discret, cu ~~un~~ melan-
colie, asupra celei mai mari feticii si celei mai mari amenincuni din cite cunoscu... »

